

“Oremos juntos para que los católicos pongan en el centro de su vida la celebración de la Eucaristía, que transforma las relaciones humanas y abre al encuentro con Dios y con los hermanos”.

(Papa Francisco)

evangelio cotidiano **6**

HERIDAS

En el año 90, inspirada en un poema de Miguel Hernández, escribí una reflexión sobre unos versos del poeta que, en unos profundos y sencillos versos, nos dice que venimos marcados de fábrica por la realidad de la vida, del amor y de la muerte. Tres heridas que nos acompañan en nuestra trayectoria vital: *Vengo con tres heridas: la de la Vida, la del Amor, la de la Muerte.*

¡Qué intuición la de Juan de la Cruz: *¡Oh llama de amor viva que tiernamente hieres...! ¡Oh cauterio suave!, ¡Oh regalada llaga!...* Paradojas para expresar lo inexpresable. Y la honda experiencia de Dios en Santa Teresa: *Hirióme con una flecha enherbolada de amor.*

Un último ejemplo literario de Delibes: En *La Tierra herida*, expresa su inquietud por las heridas de la tierra, por la sobreexplotación y la desidia de muchos.

Todos sabemos mucho de otras heridas: mentales, físicas o espirituales, emocionales y reales; de desencuentros y relaciones rotas; amarguras, soledades, enfermedades, miedos que paralizan, carencias que humillan... ¿cómo Dios lo permite y tolera? A las preguntas difíciles reaccionamos con indife-

rencia, rebeldía, negación, ateísmo... o bien, con fe y compromiso por contemplar a un Dios providente que nos mira con misericordia, venda nuestras heridas y nos repara por dentro.

Dios en Cristo pasó haciendo el bien, aliviando corazones rotos, despertando conciencias, iluminando la oscuridad... hasta derramar lágrimas, con la alegría que

nadie puede arrebatarlos. En la Escritura aparece 365 veces la expresión *no tengáis miedo, no temáis...* ¡Una para cada día del año!

Y es que Sus heridas nos han curado. Las sufrió Jesús en su entrega, heridas que curan y salvan del pecado... de todos los males que nos circundan... Heridas de nuestra humanidad, que sufrimos con esperanza: Dios nos salva, nos perdona, nos consuela. Nuestras heridas se llenarán de resurrección, porque el sol de la mañana de Pascua seca todas las penas.

Heridas de Jesús que nos hablan del inmenso amor de Dios y, en consecuencia, nosotros debemos practicar las obras de misericordia: *“Pues si yo, el Señor y el Maestro, os he lavado los pies, vosotros debéis lavaros los pies unos a otros”.*

Dice el Papa: *En el Cuerpo de Cristo resucitado las llagas no desaparecen, permanecen, porque esas heridas son signo permanente del amor de Dios por nosotros. Y: Para encontrar al Dios vivo hay que besar con ternura las llagas de Jesús en nuestros hermanos hambrientos, pobres, enfermos y en los que están en la cárcel.*

María Victoria Aymerich,
hermana de la Consolación

pensaments

L'Església necessita els joves

La celebració de la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa, aquest mes d'agost, en la que hi haurà una nombrosa representació de la nostra diòcesi, reobre una qüestió que preocupa seriosament les nostres comunitats parroquials: la transmissió de la fe als joves i l'escassa presència i participació d'ells en la vida de l'Església. És una evidència incontestable que la proporció dels joves que, havent rebut els sagraments d'iniciació cristiana, s'incorporen després amb regularitat a la vida de les paròquies és molt minoritària. Un fet que ens ha de moure a una profunda reflexió, més enllà dels evidents obstacles, derivats d'una societat cada vegada més descristianitzada i de la menor incidència de les famílies en la transmissió de la fe.

El gran repte de les nostres comunitats és acompanyar els joves en la delicada missió d'oferir-los l'oportunitat de descobrir el missatge de Jesús, d'experimentar el goig de la fe i de trobar respostes a les inquietuds i a la recerca d'una vida plena de sentit. Els joves esperen trobar en l'Església un àmbit on ser acollits i escoltats, on tinguin la possibilitat d'expressar el que anhelen en el decisiu procés de maduració en la fe. És molt important que pensem que és el que l'Església els hi ofereix avui i com els fem arribar la crida de Jesús a seguir-lo. Ells són la nostra alegria i esperança d'un

Bisbat de Menorca

nou futur. S'han de sentir valorats i estimats, segurs i confiats en un moment crucial de la seva formació personal. Els necessitem!

Diego Dubón Pretus

Diumenge XVI de Durant l'Any

Lectura del llibre de la Saviesa

12, 13. 16-19

Fora de vós no hi cap déu que vetli sobre tothom, i a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostrau només la vostra força si qualcú no creu que ho podeu tot, o bé quan humiliu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposau de la força, sou moderat en les sentències i ens governau amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justs han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que donau l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial 85

R: **Senyor, vós sou indulgent i bo.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

8, 26-27

Germans: És l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra flaqueza, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és l'afany de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

13, 24-30

En aquell temps Jesús proposà a la gent aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor en el seu camp, però a la nit, mentre dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a veure l'amo i li digueren: «No era bona la llavor que vau sembrar en el vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet qualcú que em vol mal. Els mossos li digueren: «Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho faceu: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixau que cresquin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: Colliu primer el jull i feix-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i portau-lo al meu graner.»

Lectura del llibre de la Sabiduría

12, 13. 16-19

Fuera de ti, no hay otro dios al cuidado de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia, y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres. Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano, y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

Salmo responsorial 85

R: **Tú, Señor, eres bueno y clemente.**

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

8, 26-27

Hermanos: El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo

13, 24-30

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?». Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntaron: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que, al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y, cuando llegue la siega, diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero»».

el comentari

Els petits gestos de bondat, són grans

Jesús ens proposa avui tres paràboles més, extreptes com sempre de la vida diària, exemples que tothom pot entendre perquè coneixen les realitats de les quals els parla, el blat i el jull, un gra de mostassa i el llevat; no es tracta de coses extraordinàries, són ben quotidianes però li serveixen per explicar com és el Regne i com pot anar-se fent realitat silenciosament enmig del món, a partir de petits gestos de bondat capaços d'anar transformant la societat i capgirar els valors imperants.

La paràbola del jull i el blat té molt a veure amb la del sembrador que vam llegir diumenge passat i, ambdues, Jesús va explicar-les als seus deixebles. En aquest cas, el blat el sembla Déu a la nostra vida i el jull, el Maligne. Tots voldríem ser blat però hem d'esforçar-nos perquè l'enveja, la comoditat o la prepotència no ens converteixin en jull per als altres. Déu ens dona temps i oportunitats per treure les males herbes que volen instal·lar-se al nostre interior.

Les altres dues paràboles d'avui volen posar de manifest que Jesús no ens encomana crear una Església poderosa que s'imposi i domini, ans al contrari, fixem-nos, si no, en la seva pròpia actitud. Ell no va dur a terme accions espectaculars per convèncer tothom i imposar-se, sinó que, a través de paraules i fets senzills, anava curant i salvant els més desatesos, ignorats de tothom. No ens capfiquem, idò, en voler salvar el món amb grans proeses, limitem-nos a seguir el Mestre i anem sembrant al nostre entorn petites llavors d'amor que ajudin als cecs a veure-hi, animin els coixos a posar-se en camí o donin esperança als qui no han descobert la gran misericòrdia del Pare... ja s'encarregarà Ell de fer créixer aquests petits gestos per anar construint el Regne aquí a la terra, lentament, però de forma eficaç. Allunyem el desànim i aprenuem que el temps i la paciència de Déu no són de la nostra mida, ens sobrepassen, confièm-hi plenament.

Teresa Jansà

San Pedro de Alcántara

Cerca también del antiguo convento de San Francisco de Ciutadella se encuentra una hornacina con la imagen de san Pedro de Alcántara, un fraile franciscano que durante el siglo XVI fue restaurando el anhelo de fidelidad a la tradición recibida del fundador san Francisco de Asís. Para ello estableció un convento con características de una gran pobreza tanto en la edificación como en las costumbres de austeridad de los frailes del Pedroso, convento que todos admiraban, aunque reconocieran que tal género de vida no era aplicable de un modo general.

Fray Pedro de Alcántara gozaba de gran prestigio incluso entre personajes muy distinguidos como el emperador Carlos V, que se había retirado a vivir en

el monasterio de Yuste y que ansiaba tenerle como su confesor, pero no lo consiguió. El testimonio más ferviente que de él tenemos es el que dejó escrito santa Teresa y, entre otras cosas, dice así; «Era muy viejo cuando le vine a conocer y tan extrema su flaqueza, que no parecía si no hecho de raíces de árboles. Con toda esta santidad era muy afable, aunque de pocas palabras, si no era con preguntarle. En éstas era muy sabroso, porque tenía muy lindo entendimiento. [...] Y así lo dejo con que fue su fin como la vida, predicando y amonestando a sus frailes. Como vio que se acababa dijo el salmo 121. *Qué alegría cuando me dijeron: Vamos a la casa del Señor*, e hincado de rodillas, murió» (*Vida de Santa Teresa, escrita por ella misma*, cap. 27, 18).

Agenda

✍ Festivat de Santa Maria Magdalena

Dissabte 22 de juliol, a les 19 h, Eucaristia amb motiu d'aquesta festivat a la parròquia de Sant Esteve (Ciutadella). Es farà entrega de les medalles als primers confreres de la nova confraria de Santa Maria Magdalena, titular de la parròquia, i la presentació de la junta. En acabar la celebració, venda de menjar.

✍ Encuentro interreligioso en Ciutadella

El domingo 30 de julio, a las 20 h, encuentro interreligioso en el claustro del Seminario Diocesano, en Ciutadella. Se reflexionará sobre la encíclica "Laudato si" del Papa Francisco. Participarán miembros de la iglesia católica, la iglesia evangélica y la iglesia anglicana. Intermedio musical a cargo de Clara Franco y Rita Ruesca (clarinetistas).

✍ Exposición internacional "Los milagros eucarísticos en el mundo"

Hasta el 30 de julio se puede visitar en el Santuario de la Mare de Déu del Toro esta exposición sobre los milagros eucarísticos diseñada y creada por el beato Carlo Acutis (1991-2006).

Concepcionistas, 400 años de presencia orante en Mahón

El 6 de julio se cumplieron 400 años de la fundación del convento de las Concepcionistas Franciscanas en Mahón. El obispo Gerardo presidió la Eucaristía de acción de gracias, en la cual agradeció a las monjas concepcionistas su respuesta generosa a la llamada de Dios y su entrega y servicio a las personas: "vuestra presencia entre nosotros durante estos 400 años, vuestro sacrificio unido al de Jesucristo, pone de manifiesto que el Reino de Dios se va abriendo camino entre nosotros. Las comunidades contemplativas de la Diócesis son nuestras grandes aliadas de cara a la evangelización de la sociedad."

Con motivo de este aniversario, los días anteriores se realizaron otras actividades. El 4 de julio el presbítero Josep Manguán presentó el libro "El convento de Concepcionistas de

Mahón", escrito por el sacerdote Guillermo Pons. Y el 5 de julio se celebró una mesa redonda testimonial, que contó con la participación de Julia Bordonado, Jordi Lladrés (OFS) y Llorenç Sales, quien valoró el trabajo pastoral conjunto que se realiza entre el convento y las parroquias para atender, escuchar y ayudar a las personas.

Es Migjorn Gran celebra la festa de Sant Cristòfol

El 10 de juliol es va celebrar la festa de Sant Cristòfol a Migjorn Gran. Al matí el bisbe Gerard va presidir l'Eucaristia en honor al patró del poble. En la seva homilia, el Bisbe va recordar que "Sant Cristòfol era barquer i ajudava els altres a travessar el riu. Nosaltres, guiats pel seu testimoni també hem d'ajudar els altres a esquivar els perills i conduir-los a Crist."

Es va demanar la intercessió del Sant, patró dels viatgers i els automobilistes, perquè protegeixi els conductors. Al capvespre va tenir lloc la tradicional processó amb la imatge del sant pels carrers del poble i, tot seguit, la benedicció de cotxes al pla de l'Església per a rebre la protecció de Sant Cristòfol.

La Menorca de les dominacions

Amb el canvi de segle, no ja el convent de Concepcionistes, sinó l'illa de Menorca entera van experimentar profunds canvis. Vingueren motivats per la tremenda inestabilitat de sobirania, ja que es veié objecte dels interessos estratègics de les grans potències europees. Arran de la Guerra de Successió i fins l'entrada del segle XIX, l'illa va quedar immersa en les turbulències de continus canvis de sobirania, ara sota domini espanyol, ara, anglès, ara francès i, de nou, espanyol altra vegada. Com cal suposar, la vida conventual no en va quedar absent.

El 1707, els dos bàndols en guerra provocaren la inestabilitat social dins Menorca. Les tropes borbòniques van derrotar els partidaris de l'Arxiduc, que assetjaven el castell de Sant Felip a la bocana del port de Maó, i en aquestes circumstàncies uns francesos van assassinar el prior del convent masculí del Carme, i després diversos eclesiàstics i laics van ser condemnats a mort. En conseqüència, les religioses de la Concepció, tement ser víctimes de possibles excessos, van abandonar per

uns dies el recinte conventual.

En el curs del segle, però, la vida interna gairebé no tornaria a patir alteracions. Més aviat, experimentà una certa prosperitat. Per exemple, va augmentar el nombre de les religioses, que el 1757 va arribar a ser de trenta-nou, set de les quals eren d'obediència i les restants, de cor. Sens dubte que va haver de contribuir a mantenir un alt nivell espiritual en el monestir la personalitat dels confessors, que per aquest temps veiem que perduraren llargs anys. Eren sacerdots virtuoses que exerciren gran influx sobre la comunitat, segons el parer que explica Guillermo Pons. Fins a 1744, va ocupar aquest ofici el sacerdot Rafael Anglés, per la tasca del qual van voler les monges demostrar llur agraïment i van posar aquesta nota al llibre de les pies fundacions: «*Sor Thomassa Cardona Priora, sor Magdalena Speransa Sanxo Vicaria y demás discretas de este Convent de la Concepció de la Vila de Mahó en acta de Comunidad determinaren que tots anys perpetuament fos dit i decantat per les religioses de dit Convent un ofici de morts cantat el dia i festa de St. Rafel en memoria i remuneració del beneficis que esta Comunitat te rebuts del Rt. Rafel Angls Pre. nostron confessor*». Més tard, va desenvolupar aquest càrrec, durant ben bé dotze anys, el Dr. Gabriel Roig, fins que fou designat Vicari General i Paborde de Menorca. A continuació, fins gairebé les acaballes del segle XVIII, van actuar altres dos confessors, a saber: el Dr. Miquel Sintes i el Dr. Antoni Carreras.

Una de les més valuoses espiritualitats experimentades durant el període fou la propagació de la devoció al Cor de Jesús. Un dels seus principals promotors a Menorca va ser el dit confessor de les monges Dr. Gabriel Roig. El 1743 va començar a celebrar-se a l'església conventual una novena al Sagrat Cor per encàrrec de Miquel de Vigo i Carreras i dos anys després, la comunitat de concepcionistes sol·licitava l'establiment d'una confraria sota la mateixa advocació, que va quedar fundada per un Breu papal de Benet XIV, celebrant-se la funció inaugural el Diumenge de la Santíssima Trinitat de 1746.

Església del Monestir en l'actualitat (Concepcionistes)

Aquesta congregació pietosa comptava amb un *numerus clausus* de setanta-dos confreres, en memòria dels deixebles del Senyor, més altres supernumeraris, que després anaven passant a l'altra categoria a mesura que es produïen baixes per mort dels primers. Se celebrava un tridu a la festa titular i un altre els dies de carnaval. A més, un septenari de l'Esperit Sant per la Pentecosta amb predicació diària i cada segon diumenge de mes una missa de Comunió i un acte eucarístic al capvespre, amb exposició solemne del Santíssim.

L'església conventual primitiva va ser totalment renovada, i el 1747 es va beneir la nova, que probablement ja des de llavors va ser dedicada al Cor de Jesús, ja que així apareix anomenada en diversos documents antics. Hi existien quatre capelles laterals, que eren les del Sant Crist, de Nostra Senyora del Refugi, de Sant Simó Apòstol i de Santa Gertrudis. Hi havia també un òrgan, que el 1786 fou substituït per un altre de nova factura. A més, per aquest temps es van portar a terme també importants reparacions, obres i millores a la fàbrica del monestir.

Tot fa pensar, idò, que la vida conventual va conèixer una etapa de gran esplendor, tant pel que fa al nombre de monges, com per les obres i activitats que s'hi realitzaven. Per tal de fer front a tantes despeses, durant el domini espanyol de l'inestable segle XVIII (1782-1798), les monges van acudir al monarca espanyol Carles III per mediació del Comte de Cifuentes. Després d'unes sol·licituds raonades, van obtenir la important ajuda de mil pesos de plata, en memòria de la qual cosa la priora de llavors, sor Joana de la Creu Pons i Carreras, va fer col·locar una làpida que encara subsisteix a l'interior de la clausura.

Miquel Àngel LIMÓN PONS

Làpida en memòria del Comte de Cifuentes (Concepcionistes)